

казува, кога какъ она желаяше по добръ да я поематъ: она въ пашапортъ-атъ забѣлежена бѣше, дщери капитанова; кое-то нѣщо много пути я ползува. Какъ да е она исповѣдуваше че по на рѣдко злосчастна была испѣдена да ся видя, и че челоуѣколюбиви-те и благодарителни-те гостолубія, кои-то она пріяла, неизброеми были: “ Мыслятъ, казваше она послѣ, “ че мое-то путешествіе много ужасно было, “ зашто-то азъ неприказувамъ освѣнь трудове- “ те и смущенія-та въ кои-то ся намѣрихъ, и “ зашто-то нищо неказвамъ за добры-те госто- “ любія, кои-то пріяхъ, и на кои-то исторія-та “ никой не желае да знае.”

Между трудни-те мѣстоположенія на нейно-то путешествіе, има едно въ кое-то млада-та дѣвойка животъ-атъ си щеше да загуби, и кое-то за негова-та странность достойно е за извѣстіе.

Она варвеше една вечеръ по край домовете на едно село, за да тѣрси едно прибѣжище, и ето единъ селянинъ, кой-то испервентъ съ строгость отказалъ ѝ ся бѣше да я пріеме, слѣдъ нея варвеше и назадъ я выгна. Онъ бѣше единъ старъ челоуѣкъ и много грозенъ по-